

Soledats

Dv, 21/02/2014 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Sovint envegem aquelles persones que tenen el do de ser unes veritables relacions públiques i que, a més, tenen aparentment moltes persones amigues i conegudes. D'entrada es diria, doncs, que no saben què és la soledat, però en realitat no és així.

L'esser humà està ple de soledats que ni el trobar-se enmig del millor grup d'amics desapareixen, perquè moltes d'aquestes soledats són inherents a la persona i potser no s'han d'ignorar donat que ens constitueixen i formen part de la nostra idiosincràsia, són inevitables i ens fan créixer. Ens cal educar als nostres infants i joves en la recerca d'espais de soledat i silenci que els ajudaran d'adults a viure en plenitud el seu ésser. Parlem de soledat, que no aïllament. D'aquella soledat necessària per fer el camí de la vida, per trobar-ne el propi sentit i anar-ne traçant el recorregut.

La soledat del que ha de prendre una decisió important, fins i tot vital, i que sols ell pot prendre.

La soledat de qui fa un llarg viatge i, tot i anar acompanyat, el viu d'una manera especial, perquè cadascú en gaudeix, s'emociona i s'embadaleix segons la seva particular manera de ser.

La soledat de qui està malalt i viu moments de neguit, d'incertesa.. que no sempre poden ser acompanyats.

La soledat del qui senzillament viu el seu dia a dia amb discreció, sense cridar l'atenció, compartint-lo amb els qui troba al seu pas... sense aferrar-s'hi ni fer-los dependents.

La soledat del qui viu la vida a un altre ritme, sense tant de soroll ni llums que enceguen.

La soledat volguda del qui prega i s'endinsa en el seu interior, de qui buida la ment per trobar-se i per trobar Déu. Fer experiència de soledat, de solitud... lliurement escollida.

Com deia en Jordi Llimona "La solitud és positiva quan allibera de noses i ajuda que un trobi el seu esperit o l'esperit dels altres ... la solitud que condueix a la vida....espais de solitud que són com una brisa reconfortant"